

Ptičku.

Prisijal spet je krasni maj,
zelen je dol in hrib in gaj,
cvetice pisane dehtijo,
po drevju ptice se glasijo.

Čemu vprašujem te, čemu?
Med svojce rad bi šel domu;
tu imaš sicer piče dosti,
pogrešaš zlate pa prostosti!

Veselo vse, samo, moj ptič,
veselja mi ne kažeš nič;
mar tvoje srčece umira,
ker kletka tesna te zapira?

Jaz vratca kletke bom odprl,
peruti bodeš razprostrl,
izpolnim željo ti gorečo,
zapustil bodeš svojo ječo.

Kako je krasen solnčni dan,
le leti mi čez hrib in plan
med svoje sestrice in brate —
pomladi veselit se zlate!

Janko Leban.

Škrjanček.

Poglej škrjančka tam na polji:
črvičkov se najé po volji,
potem se dvigne pod oblak,
leteč ubira spev sladak.

Tako za jed ta ptiček mali
Boga dobrotnika mi hvali;
ne zabi tudi ti nikar
Boga hvaliti za vsak dar!

Janko Leban.

Večerna molitev.

Tiha noč se približuje,
zvezd prižiga sto in sto,
trudnost mene premaguje,
ležem v posteljo mehko.

Starše, svojce Ti mi ščiti,
bolnim olajšuj gorje,
žalostne daj tolažiti,
pokoje v spanju naj dobé.

Bog, čez dan si skrbel zame,
hudega me varoval,
tudi v noči pazi name,
da bom mirno, sladko spal.

Ustno očenaš šepeče,
v varstvu božjem naj zaspim,
da, ko zarja zaslekeče,
čvrst na delo pohitim.

Janko Leban.

